

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždy kóbotu w Šmolerjež knižničježerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. doštač.

Jutry.

„Njeboj šo, ja šym tón přeni a pošledni,
a tón žiwj. Ša běch mornj, a hlaj, ja šym
žiwj wot wěčnosće hacž do wěčnosće.“
Šamjeń.

Mark. 16, 1.—8.

To je stare jutrowne sczenje: wješela powjesč wo
Božej hnadze w Šhrystušu Jesušu horjestanjenym. A š tutym
jutrownym sczenjom šwišuje naše jutrowne žohnowanje;
š nim jo wotpožaza ći, kotšiz žanu šbóžnosć a žaneho
Šbóžnika njepytaju; š nim jo pschowošmu, kotšiz wěrja do
Šesom Šhrysta, do horjestawanja a žiwjenja.

Tón Knješ wobradž tež tebi wješeke, šbóžne jutry!

1. žohnowany jutrowny pucž,
2. wobšbožazu jutrownu powjesč,
3. šwješelazj jutrowny troscht.

„Knježe, mój Božo, ja wěm, šo mój wumóžnik žiwj
je, a šo chze mje potom se semje šbudžicž. Teho budu ja
widžicž a žadn žušt. Knježe, našch Božo, daj nam
šwójeho Duha mój a šwětlo, šo wěricž móžemj, a psches
wěru do Šesom Šhrysta šbóžni budžemj. Šamjeń.

1. „Šako šo šabat minyl bě, nakupichu
Marja Madlena a Marja Šakubowa a Šalome
wonjaze wěžj, šo bychu pschisčle a Šesuša
žalbowaše. A wone pschińdžechu krowu na přeni
džen po šabacže jara rano, jako šlónzo šha-
džesche.“ To bě Knjesowjch wucžomnizow a šwjatjch
žónškich žohnowany jutrowny pucž do šthadžazeho šlónza.

W jich wutrobach běsche hiščeže žarowanje ćizheho pjatka;
nad jich hłowami pak šwětlo jutrowneho šlónza.

Njeje hiščeže dženska wjele šchescžijanow jutrowny
pucž, pucž do šthadžazeho šlónza? Jutrowne šlónzo, taš
praji lud, škacže pschi šthadžanju, štupi horje š wysłanjom,
jako móžny se šwójewe komornj. Ale na to hladacž, je to
žohnowany jutrowny pucž? Šenož tehdy, hdnž přenje
pruži pschi šwilanju twoje woblicž roššwětluja, šo, kaž
Šerrnhutšjz bratšja, spěwajš: „Šesuš mój troscht žiwj
je, ja tež žiwjenje b'du widžicž!“ Šewat šu wšhitke
dobre šacžucža dušche jenož k temu tu, jene ćželo žalbowacž,
kaž tamne žónške to š woprědka chžychu.

Šhto je dale hušto nastupjenj jutrowny pucž wjele
šchescžijanow? Njewjedže wón na pohrjebniščež, k tym
měštnam, hdnž šu tych položili, kotrychž wascha dušcha
lubowašche? Njeje to žohnowany jutrowny pucž? Šenož
tehdy, hdnž šo tam pschi rowach móžnje do wutrobj
šama jutrowna wěra: ja wěm, šo mój wumóžnik žiwj je!
Šewat šu wšhitke róže a wšhitke šylš na rowach, tež
jutrowny džěń, jenož wonjaze wěžj, kaž te pobožne žony
běchu šobu wšale, šo bychu ćželo žalbowale.

Wšhitke jutrowne pucže: pucž po jutrownu wodu
do jutrowneho šlónza, do Božeho doma, na pohrjebniščež,
do šemškeje hospody, do nanoweho doma, do šhromadžišnom
šo modlazjch šchescžijanow dšrbja na jene město wjesč:
na row Šesom Šhrysta. A šamjeń, kiž po twojich
mšlach tam hiščeže njewotwaleny leži: starosć wo wšchědne
žiwjenje, wo měr dušche, wo twoju pošutu, wo hnadu

ſ wyſoka njeſmje cze mylicz, pſchetoż wón je wotwaleny pſches wobſbożazu jutrownu powjeſcź.

2. Ani wucžomniży, ani wucžomniſojo bęchu ſwędſojo Jeſuſowego horjeſtaća; pſchetoż woni męjachu wëricz, ſo je Jeſuſ Chryſtuſ horjeſtanył wot mormych. To pať je wëra: to wëſte domjedženje teho, ſchtoż njewidžimy. My wëmny, ſo je Jeſuſ Domaſchej prajił: ſbóżni ſu czi, kiż njewidža a wſchať wërja. Duż ſtupja nętk te žónſke ł rowu Jeſuſowemu na jutrownym ranju, a hłaj, row je próſdny! „A wone ſandžechu do rowa a widžachu młodženza ſedžo, tón bęſche ſ dołhej bęlej draſtu wodžetny, tón džeſche: njeſtróžcze ſo! A džeſche dale: „wy pytaće Jeſuſa Nazarenſkeho, teho kſchižo= waneho, wón je ſtanył a njeje tudny!“ „Jeſuſ Chryſtuſ je ſtanył,“ to je ta wobſbożaza jutrowna powjeſcź. Też na naſ wobrocza ſo tuta wobſbożaza jutrowna powjeſcź. Jutry ſu wjekełny ſwjedžen. „Bóh je Jeſuſa ſbudził, roſwjasałſchi boloſcze ſmjercze; pſchetoż móžno njebęſche, ſo je wón wot njeje mohł dđeržany bycź.“ S tym je wón ſwjaty póſt pſchemënił do wjekełeho czaſa a Jeſuſej pomhał ſ poniženja do powyſchenja. Ale ſ tym je Bóh tež boloſcze naſcheje ſmjercze roſwjasał. Wëſo dyrbinny wſchitży hiſchcze wumrjecź po czele — o pod kajiłim hórkiłim czerpienjom druhdy! ale ſmjerczi je móž wſata, ſo naſ njeſmę wjaży khowacź. „Chryſtuſ je přenicził mjeſ tymi, kotřiž ſu w uſnyli.“ Ruży ſtyknyć, woczi ſandželicz, hłowu mernje na hłowat połožicź, w uſnyć a potom w czihej komorzy czałacź, hać ſtanył Sbóżnił ſaſo pſchińdže a tež po naſ pſchińdže, to je wërjaży kſheſcžijanow mręcze. A ſwędčenje wo tym ſ cžłowſkim abo ſ jandželowym rtom je wobſbożaza jutrowna powjeſcź.

3. „Džicze a powjeſcze to jecho wucžomniſam a Pëtrej, ſo wón přjedy waſ pónđže do Galilejſkeje, tam budžecze jecho widžecź.“ To je tón ſwjekelazy jutrowny troſcht, kotryž naſtawa ſ tamneje powjeſcze. Pſches jutrownu powjeſcź bu troſcht ſa žiwjenje a wumrjecze pſches žyłu ſemju njeſeny. W pruhach jutrowneho ſlónza ſwędželche ſo węcžne bójſtvo Jeſom Chryſta khowatniwje hać te kónzam tuteho ſwëta, a hđžež bu Boži ſyn wërjeny a pónaty, tam bu tón troſcht ſapſchijaty: wón je přjedy waſ ſchoł, a wy macze ſa nim hieć, tam budžecze jecho widžicź.

W Galilejſkej je ſtanył Jeſuſ Chryſtuſ ſwojich wucžomniſow duſche ł ſebi wobrocził; na pucžu do Damaskona Pawołowu duſchu ł tamnym pſchidobyl; pſches přëdowanie martrarjow Romſku a Gričijſku pſchewinył a wſchudžom wjekele, ſbóżne jutry wuhotował, pſches troſcht węcžneho žiwjenja.

A hđyž nętk tam, hđžež wërjaży pónachy: „ja wërju do Jeſom Chryſta, Božeho ſyna, kiż je kſchižowany, wumrjel, pohrjebany a na tſecžim dnju ſtanył wot mormych,“ hđyž nętk tam wſchudžom nowe žiwjenje pocžinaſche w boha= bojoſczi a pócžiwoczi, w kſheſcžijanſkich domach a ſchulach, tam widžachu Chryſtuſa žiweho mjeſ ſobu pothodžicź. — A hđyž pola naſ drje czežke hrěchi ſo hiſchcze dženſa po= kaſuja, dha widžimny tola tež nętotru ſwërnju Marju ł Jeſuſowymaj nohomaj ſydać; kſyſchimny nętotreho wërjažeho Simeona, ſetkamny nętotru pobožnu Hanu, ſmëmny do nętotreje ſchule, do nętotreho doma ſtupicź, hđžež Bohu ſłuža ſ wuſnacžom: mój Sbóżnił Jeſuſ je ſtanył, a my budžemy tež žiwi. „Te žónſke tam w uńđzechu khetſje a czełnychu wot rowa, pſchetoż ſtrachota a hroſa

bęſche na nje pſchiſchła.“ My pať, my ſnajemy to wulke potajniſtvo Bože, pſchetoż nam je ſjewjene; tehodla naſche jutrowne ſwjeczenie njeje ženje bojoſcź, ale ſamny troſcht. Samjeł.

J-b.

Jutrowniczi ranje.*

Glóſ: Wotucžcze, tón glóſ waſ wola —.

Halleluja ſawyſkajmy,
Čžeſcź ſ khowalbu Chryſtej ſapšewajmy,
Kiż durje rowa pſchekama! —
Woprawdže tón Anjeſ je ſtanył,
A ſmjercź, naſch njepſcheczel, je panył;
Hrěch naſ wſchať dale njetama;
Naſch dołh je haſnjeny,
Wſchón ſtyſt je ſnicženy,
Halleluja!
Szo ſradujmy
A wyſkajmy,
Džať, čžeſcź a khowalbu ſpšewajmy!

Hđyž ſy w ſmjerczi ſa naſ pobyl,
O Jeſu, ſy nam pramo dobył
Na krapnoſcź ſwoju njebyſtu!
Pſcheczeljo a džećzi Bože
Pſches tebe ſmy, — o kaje ſbože,
Naſ wumohl ſy je ſwojej krowu! —
Duż tebe khowalimny,
Džať, čžeſcź czi ſpšewamy,
Halleluja!

Čžër ſbóżna nam
Nętk męſchczanam
Szo Božim jaſni ł njebyſam!

Szlónzo nam ſy, kotrež hrěje,
A ſchit, kiż w ſtrachotach naſ khyje;
Immanuel woprawdže ſy!
Džemy-li čžër ſ tobu ſwoju,
My pomoz ſacžuwamy twoju,
Hđyž pola naſ ſy wſchitke dny! —
Naſ ſ duchom wobronjej,
Nam wſchědnje ł ſtronje ſtej,
Hoſianna!
Njech króna nam,
Tu bęđerjam,
Tam krapna krowa ł njebyſam!

Zaſo wumoženi twoji
My nochžemy bycź dale ſwoji,
Ně, žyle tebi ſluſchajmy! —
Žiwjenje chžyl do naſ płodžicź
Ssam, Jeſu, ſwoje a naſ wodžicź,
So ſbóżnje ł tebi dožpimny! —
Szo ſwëtej wotrjetimny
A hrěhej njeſlužimny;
Wſda je hórka,
Kiż dawa hrěch;
Ze węcžny ſmęcch,
Kiż njeſwërnnych b'dže tyſchicź wſchěch! —

* S rukopiſa: „Kſchiž a króna“.

Wobnowicź ńo chżemy w tebi,
 O Jezu, ńo nań twoja debi
 Nėtk wobhnadżenych njewina!
 Sa tobu tu ńlėdźicź chżemy,
 Hacz se ńwėta my t njebju dżemy,
 Hdżeż radość budże jandżelsta;
 Hdżeż ńhėrluńch wyschischi nam
 Każ sńożnym jandżelam
 Wodańch junu,
 So spėwamy
 A dżėlamy
 Na twoju cżesć na wėczńje my! —

U.

Kamjeń.

Wjeczor bė a ńobotu do jutrow. Wluko ńwėczesche ńo lampka w ńhudobnej ńtwicży, kotraż hacź dotal jeno sńoże a spożojnosć widżesche, nėtko pań ńo pońna ńtruchłosće być ńdańche. Sejnei wobhleriej, po Wozżej woli ńa zyle żiwjenje hromadu ńluchazaj, bėńchaj ńo runje w rońtorje dżėlińoj, a nėtko muż nėhdże wonkach wokoło bńudżesche a nońchjesche ńańo domoj, żona pań ńedżesche, ńyńchnje pńched ńo ńladaży, ńa bńidom a da woczomaj t bjes- trońchńym wurajom na ńłowach ńiblie wotpoczowacz, kotruż bė po ńwucżenym wasńnju pńched leńnyć-ńicżom wotewrila, ńo by ńebi wjeczor do jutrownicźi ńwjedżenńe ńcżenje wucżitala: „Sńtń wotwali nam kamjeń wot rowowch durjom?“

Hacz t temule praszenu bė wona pńchisńla a njemőżesche nėtko pńches nje dale; pńchetoż myńl na jejnu ńamńnu wobńejnosć ńo jej pńchi tym pńchego t nowa do duńche cżińchjesche. Też na jejnej wutrobje leżesche kamjeń — a cżeżńo ńduńujy praszesche ńo ńamu njepńestajnje: „Sńtń jńn wotwali?“

Nastorń rońtorń bėńche jeno malicźłosć byńla, ale pńches wjele ńłowow, nad nej padazyńch, bė ńo wona we woczomaj wadżazeju pńchego bńole porwjetsńila. Wobėmaj ńdańche ńo podwolenje njemőżne, runjeż drje wjedżińchaj, ńo budżisńe ńmėrnime ńłowo wńchitńo wurunale.

Nėtko powėdomosć winy każ cżeżńi kamjeń na żoninej wutrobje leżesche.

Nasajtra, jako ńo ńemńchi ńwonjesche, waczesche ńo żona do Wozżej domu. Haj, wona ńo waczesche; pńchetoż ńpomńjeny kamjeń pńchego ńińchće na nej leżesche. Też mużowu wutrobu drje kamjeń ńłocżesche. Wńn bėńche pońdże domoj pńchisńol, bė lėdma ńłoweczńa prajil, a njesńednocżiwosć mjes mandżelńimaj dale trajesche.

Żako bu jutrowne pońolńtwo t woltarja pńchipowjedane, mőżesche ńo żona lėdma ńylńow ńdżerżecź. Dżenńa dńrbjesche pań wona ńcżenje hacź do ńńnza ńluchecź a njėńmėdżisńe pńchi praszenu wobeju Marjom a Salome ńejo wostacz. „A jako tam pohladachu, pńtńychu wone, ńo bė ńamjeń wotwalenń“, ńlin- cżesche jej napńchecżiwu a wjeńele wona woczńi pońbėże.

Njebń mőżno byńo, ńo ńo też mńj kamjeń wotwali, bjes teho ńo to pńtnu?

Sńoże bėńche, ńo ńpomńjena żona tamne żńrńo ńnajesche a też pucź t njemu, t wotńal mőżesche jej jenicźyń pomoz pńchicź. Wėńchu dżė też jutry — a wona ńedżesche w żńrńwi a ńluchesche ńłowa wo lubosći a wujednanju, wo wumőżenju wot wńchitńej winy a wo pońornym wusńaczńu tejeńameje!

Tńńńamń dżenń wjeczor ńwėczesche ńo lampka ńańo jańnje a pńch- cżelnje w ńtwicży ńjednaneju mandżelńej a wobńwėńlesche jeju ńbo- żownej woblicźi. Każ ńńn ńo wobėmaj ńdańche, ńo bė cżeżńi kamjeń t jeju wutrobom wotwalenń a ńlara lubosć ńańo pońtanńla. Wozżej ńmilenje bė to ńcżinńo — we wńchej cżińchosći.

F.

+ Jutrowne jejka.

Wasńnje, ńo jutry t jejkami wobdarjecź, je jara ńtare a na- ńhadża ńo pola pohansńich ludow każ pola ńchėscżijanow; mjes pońlednisńimi bė wono ńiżom w prėnim lėńńyńazu po ńńr. ńawjedżene. W ńerńińkej pada dżenń noweho lėta nimale na tńn ńamń cżań każ nańch jutrowny ńwjedżenń, dońelż tam prońńa cżań nańėneje runonőżnosće jako ńpoczatń lėta pońtaja. Żiżom popońńnje tehole dńja podawaju ńo ńwėńdarjo do byńłow bohotoń w provinzańch, ńo byńchu tńn wokońiń wobńedżbowali, hńyż runonőżnosć ńańupi, a tań rucześ hacź woni w tym nastupanju ńnamjo dadża, ńo ludej t kanonowymi ńalwami ńpoczatń noweho lėta wosńewi. Potom ńapoczńnu ńo wulke ńwjatocżnosće, pńchi cżimż ńo ludżo, tań ńuńto hacź jeno nėńań mőżno, nowu drańtu wobńetaju, cżehoż dla tńńle cżań też „ńwjedżenń nowych drańtow“ rėńa. Mjes darami, t kotry- mż ńo ludżo prėni dżenń ńwjėńelujaj, wosńejje jejka na prėnim mėńńnje ńteja. Wone ńu t drońotńych mjedżow dżėłane, wobmolo- wane a wńńosćejje pńaczńńy. Też w Serailu, pańazu ńłowneho mėńta, ńo tńn dżenń na 5—600 jejow rońdżėli. Wone pńaczńa pohanam jako ńnamjo radońce — mjes tym ńo ńu żidam ńymbol żelenja. Żarowazńym ńo jejka t jėdżi pońńicżowachu, a pńbńla jutrownego jėńnjecźa, t dopomńjeczńu na wucżach t Eghptowńejje jutry na bńidże wėńjazeńo żida ńtejazeńo, njėńmėdża jejka pobrachowacz.

Pola ńchėscżijanow je jejow wobras horńestaczńa. Każ t njėńibiteńo jejka żińy pńaczń wuńhadża, twjerdu ńkorpinu pńchėłamje a ńo na ńwojimaj ńchidlesńkomaj do powėtra pońbėńnje: tań je ńńryńńuń w pńchėńrańńjeniej podobje je ńanńujenego roma wuństupil; tań też my junu t rowow ńtanjenn, hńyż ńo wone każ ńkorpiny roń- łamaju a my na pońiw nańchego Eńbőńńika ńo jemu napńchecżiwu t njebju pońbėńnjenn.

W żanym kraju njeje wasńnje wobdarjowanja t jejkami tań rońńchėńjene każ w ńusńej, hńdżeż kńdńy domjazyń, haj ńamo kńdńy wojak jejko nėńajńejżńuli podobisńy dońtawa — nińdże pań ńo też pńchi tym lubosńisńi jutrowny pońńrow njėńńyńchi dńżli tńn, kotryż tam jėdńyń druńemu pńchimońuje: „Tńn ńńjes je ńtanń!“ a żenje njepobrachuje wotmońwa: „Wńn je woprawdże ńtanń!“

F.

Spodżiwne wodjenje.

Żińchće njewocżińchćane powjedanćńo, ńpińane wot ń. ńulmana, w ńwojim cżańu wucżerja w Delńim Wujėńdże.

(Pńotraczowanje.)

II.

Jutry pńchidńzechu a t nimi dńńdże cżań, w kotryńyż ńorla ńwńj ńchćenńińi ńlub wobnowi a prėni trńcź t ńpowjedżi a t Wozjemu bńidu dżėńche. Potom pńchidńże wńn t bėńnariej abo t wancżariej do wucżby; tam ńo derje a pėńnje ńadżerżaj, wuńńjesche pilńje a nawuńńy ńwoje rjemjėńo tań, ńo mėńesńchaj jecho mińchtr a też nan nad nim wjeńele. Hńyż bė wuwuńńyl, pńchidńże dom a wosńta tań dolńo domach, hacź bė t jecho pucżowanju wńcho nusńe pńchihoto- wane. Potom puńchći ńo do ńwėta, ńo by ńo w nim rońńladań a ńo we ńwojim rjemjėńle wudospńińjal. Żeho wczńpńosć, morjo a kńdże wohladacz, bė pań tań wulka, ńo wńn duzyń żaneńo dżėłaj njėńladańche, ale pńchego dale a dale dżėńche, ńo by do pńchimńńńich mėńtow pńchisńol. A tań dńńdże wńn do ńmństerdama, pńchimńńńeńo wulkeńo mėńta w ńollandże.

Tudń bė nėtko jecho żadanje tań dalńo dońjėńjene, ńo wńn morjo a kńdże widżesche; ale wńn też ńpńńna, ńo ńo jemu wėńcześ lońko njeporadżi, na jenej abo druńej kńdżi jako bėńnań dżėłaj na- mańacz. Żeho dla wobńamńy wńn tudń wostacz a bėńnańńeńo mińchtra pńtacź, pola kotreńoż by dżėłaj a ńńlėb dońtań a bėńnańńe

dželo nawuŋnył, fajteż na łódzach trzebaja, a pódla tež hollandŋfu rěcz. To ŋo jemu radži, wón namaka bėtnarŋŋŋeho miŋchtra, kiż ŋa łódze dźełaŋŋe a bė bėtnarŋŋe dźeło ŋa łódź na ŋo wjał, kotraž dhrbjeŋŋe ł lėtu na morjo jěcz, mórŋŋe ryby łojicž. Kał wjeŋejeŋŋe ŋo Korla, hdyž wón tudy mjeŋ druhimi bėtnarŋŋimi truhaŋŋe, rějaŋŋe a pobijeŋŋe! Kał wćipnje poŋluchaŋŋe na nich, hdyž wóni wo morju a wo ŋjėdžowanju łódžow na morju ŋo roŋrěčowanu! Wón bu pŋŋeŋ tajke rěczje tał ŋahorjenny, ŋo njemóžeŋŋe doczakač, ŋo by ŋterje wŋŋo nawuŋnył a potom jako bėtnar na łódži ŋlужbu doŋtał a pŋŋeŋ wulke morjo ŋo na łódži do drugeho ŋwėta dowjeŋł. Tola jemu ŋo dźeŋŋe, kaž bė ŋo wjele drugim prjedy njeŋo jeŋŋyło.

Kóždemu hólzei ŋo ŋpodoba, hdyž cžrjódnu jėdnych wojałow wiđzi, kał wóni ŋ mjecžemi w rjanej draŋŋe na łonjach ŋedžo ŋejhrawaja; jemu ŋo lubi jich piŋŋanje, a kał wóni po tajkim piŋŋanju na łonjach ŋo ŋnoŋchuja; jemu ŋo ŋpodoba jich ródnoŋŋe a pŋŋiŋŋtojnoŋŋe — wón hlada na wŋŋitko to ŋe ŋpodžiwanjom a žada, ŋo by ŋterje wulki naroŋł a wojał był! — A hlaj, wón je wulki naroŋł, ale mjeŋ tym je tež wojeŋŋŋwo ŋ drugeje ŋtrony ŋnacž nawuŋnył; wón je tež jeho wobczėžnoŋŋe a huŋjenŋŋwa wiđžal; jemu ŋo wojažy tał jara wjažy njelubja a wón nima žaneŋo ŋpodoŋbanja nad wojeŋŋŋwom wjažy; wón ŋo roŋmyŋłi — a njeńdže do wojałow. Tał ŋo tež naŋŋchemu Korli dźeŋŋe. — Žacž doŋtał bė wón jeno to rjane a ŋpodobne mórŋŋich łódžow a jich ŋjėdžowanja na morju wiđžal; ale to njemóžeŋŋe hinał bycz, wón dhrbjeŋŋe tež ŋtraŋŋnoŋŋe a hróŋbnoŋŋe teŋoŋameŋo jeŋnacž, wón dhrbjeŋŋe jich cžerŋŋjenja a jich boloŋŋe póŋnacž, wŋŋač bė bliŋŋo doŋež pŋŋi wŋŋitkim tym. Tał ŋańdže jedyn tydženi po drugim, haj jedyn mėŋaz po drugim ŋo miny, a Korla njepraŋŋeŋŋe ŋo ŋa žanej łódžu, ale bėtnarjeŋŋe cžieŋŋe ŋwoje ŋudy, hacž runje bė wŋŋitko nawuŋnył, ŋŋtož dhrbjeŋŋe wjedžecž, a móžeŋŋe tež hižom wjažy frócz na łódzach jako bėtnar do ŋlужby pŋŋińcž. Wón wopomni ŋłowo ŋwojeŋo nana: „woŋtań w kraju a žiw ŋo ŋprawnje“ a wobŋamŋny po nim cžinič, wŋŋač bė nawuŋnył, ŋŋtož žadyn bėtnar pola njeŋo domach njemóžeŋŋe, ŋamo niz jeho miŋchtr, pola łotrehož bė wuŋnył.

Kaŋ njedželu popołdnju kŋodžeŋŋe wón w towaŋŋŋwje ŋ bėtnarŋŋimi po brjoŋy pŋŋi morju, a doŋeł bė tał rjenje a ŋłóncžko ŋwėczjeŋŋe, tež morjo bė hładke, poda ŋo žyłe towaŋŋŋwo, ŋ poł ŋta hólžow a holžow wobŋtejaže, do cžółmow, ŋo bychu ŋo na morju pŋŋewjeŋłi a pŋŋekolebali. Mjeŋ holžami bė jena, kotraž ŋo naŋŋchemu Korli bóle lubjeŋŋe, dyžli žana druga; wona mjeŋeŋŋe wuhelcžorne włoŋy, brunej wóczžy, cžerwjeney ličžy a tołŋŋej leŋnej rucžy; wón woŋta a wjerčjeŋŋe ŋo teŋo dla pŋŋežo njedaloŋo njeje. Na wjecžor, hdyž ŋo wróczó dom wjeŋeŋu a pŋŋi brjoŋy ŋaŋŋachu, doŋta cžółm njenadžujžy ŋylny ŋtorč, tał ŋo ŋo wŋŋitžy w nim khablaŋu, ŋpomniena holža pał, kiž pŋŋi ŋamej kromje ŋedžeŋŋe, ŋwróczł ŋo ŋnał a padny do morja. Korla, kiž pŋŋežo ŋ wóczomaj ŋa njei ŋwėczjeŋŋe, to wiđžó, ŋŋoči ŋa njei do morja, doŋaže ju ŋe ŋylnej ruŋu a wucžje ju won.

Hdyž ŋo tónle ŋŋutł prawje wopomni a roŋkudži, dha njebė na nim ničó ŋpodžiwne a wulke, a ŋo ŋ wėrnocžu prajicž nje-móže: hdy by Korla pódla njebył, by ŋo wona ŋatepiła; pŋŋetož tam bė wjažy hólžow a łódžnych wotrocžkow, łotŋiž we wodže płuwaja kaž ryby, cži bychu ju tež wucžahnyłi, ŋo ŋo njeby tepila. Korla njedosta teŋo dla ani džafa, ani kŋwalby; tež njedžiwajeŋŋe ŋo ničtó mjeŋ pŋŋitomnyŋi jeho kŋrobłoŋŋe; tola pał mjeŋeŋŋe wón w ŋebi to ŋwėdčjenje, ŋo je prawje cžinił a dobrŋ ŋŋutł do-łonjał, a bė dla teŋo ŋbožowny we ŋwojei wutrobje. Ale wjele ŋbožowniŋŋi bė wón nad tym, ŋo Liŋetta, jeho wumóžena holczka, ŋ nim luboŋnje rěczjeŋŋe a ŋo ŋmėdžeŋŋe wón ŋ njei domoj hič. Dužy po pucžu, jako ŋamaj dźeŋŋej, wupraji jemu wona ŋwój

horžy, wutrobny džał, a hdyž domoj pŋŋińdžeŋŋej, cžiniŋŋe teŋame tež jeje nan. Korla dhrbjeŋŋe tam ł mjecžeri woŋtač. Seje nan, ŋary ŋuper jemu rěŋachu, bė ŋprawna duŋŋa, a w ŋŋutku runy, lubowaŋŋe ŋwoju jeničŋku džowku jara, a bė ŋ wudowžom. Prjedy hacž Korla po mjecžeri domoj dźeŋŋe, dhrbjeŋŋe jemu na ruŋu ŋlubicž, ŋo cžze pŋŋichodnu njedželu ŋaŋo ł njemu pŋŋińcž.

Korla pŋŋińdže jara ŋbožowny domoj a dźeŋŋe jara wjeŋeŋy ŋpacž; ale dołho njeŋaŋŋe žadyn ŋpar do jeho wóczow pŋŋińcž, a w nožy ŋo jemu dźijeŋŋe wo morju a cžółmje, wo Liŋette a jejnyŋ nanom, wo njemjeŋŋe a kŋwaŋu. A wodnjo, hdyž bė a ŋtejeŋŋe, njemŋŋeŋŋe na ničó, hacž na ŋwoju rjanu wuŋwolenu, a bė tał ŋamŋŋleny, ŋo pŋŋi ŋwojim dźełe wobrucže wopaki na ŋud tykaŋŋe, potom ŋaŋo tał dołho na nje bijeŋŋe, hacž ŋo wŋŋitke roŋpukaŋu a ŋo jemu ŋud do hromady ŋŋpny. Tał ŋamŋŋleny bė wón nėłotry cžaŋ. Naŋŋwilnje wotucži ŋe ŋwojeŋo ŋamŋŋlenja, poŋtróži ŋo a pomŋŋłi: ŋŋto ŋeŋže ŋ teŋo bycz! Tola bu po cžaŋu mėrniŋŋi a pocža ŋam pŋŋi ŋebi radu kłaŋč, pŋŋetož wón póŋna, ŋo tał dlėje woŋtač njemóže. Wón ŋmuži ŋo a dźeŋŋe ł ŋtaremu ŋuperej, ŋo by jemu ŋwoju naležnoŋŋe, ŋwoju wutrobnu žadoŋež a radoŋež wuprajił. Dužy tam nadeńdže Liŋettu a dźeŋŋe nėłto ŋ njei. Wutroba jemu puŋotaŋŋe, hdyž ŋ njei dźeŋŋe a wopomni, ŋŋto cžze cžinič, a wón by ŋo wėcže ŋaŋo wróczł, hdy by ŋam był, tał pał tam nėł ł njei dónđe.

ŋary ŋuper na njeŋo poŋluchaŋŋe a bė jara wjeŋeŋy, tał ŋprawneŋo młodženza w Korli wiđecž, kiž ŋwoju žyłu wutrobu nanej wotanka a jemu ničó njepotaja; teŋo dla doŋta Korla wot njeŋo ŋwoje haj, jeli ŋo Liŋetta do teŋo ŋwoli, pŋŋetož pŋŋińucžicž ju wón žanemu, jej njelubemu mužej nočžyŋŋe. Liŋetta rad do nanoweŋo haj ŋwoli, pŋŋetož wona bė Korli wot teŋo dnja dobra, jako bė ju ŋ wodny wucžahnył.

Korla kŋodžeŋŋe nėłto kóždu njedželu ł ŋwojei njemjeŋŋe, a druhdy tež dźeławy džen, hdyž móžeŋŋe woteńcž. Wón piŋaŋŋe ŋwojemu nanej, ŋjewi jemu ŋwoje ŋbože a proŋŋeŋŋe jeho wo jeho domownoŋŋe ł temu. Łódže a morjo a wŋŋitko, nad cžimž mjeŋeŋŋe prjedy wjeŋełocž, bė ŋabyte. Wón wupraji ŋwojemu nanej, ŋo cžze we kraju woŋtač, a proŋŋeŋŋe jeho, ŋo by jemu radžł, hacž dhrbi ŋo w Amŋterdamje ŋaŋydlíč, abo hacž ma domoj ł njemu pŋŋińcž; pŋŋetož ŋtaremu ŋuperej je to wŋŋo jene. Mjeŋ tym ŋo wón nėł na nanowe wotmowjenje cžakaŋŋe, poda ŋo džiwna wėž, kotraž jaŋne njebo jeho cžieŋŋe luboŋŋe jemu do cžorneje hele pŋŋewobrocži. (Pŋŋichodnje dale.)

Wŋŋelake ŋ bliŋka a ŋ daloka.

— Naŋle je wumrjel kŋjes kantor Garbał we Wulkiŋ Edžarach, ŋańdženu njedželu rano wot Božeje rucži ŋajaty. ŋtrony bėŋŋe ŋo hiŋŋe wjecžor do łoža lehył a rano jeho naŋle ŋmjercž tym ŋwojim wŋa. Wón je dołhe lėta je žohnowanjom w Edžarowŋŋej woŋadže ŋŋutkował. Wo tym ŋwėdčjeŋŋe tež boŋate wobdželenje woŋady pŋŋi pohrjebnej ŋwjatocžnoŋŋe ŋańdženu prjedy w Edžarowŋŋim Božim domje. Teŋo cžeło je ŋo na Tuchorju w Budŋŋŋinje kŋowało. Njebočžicžli bėŋŋe ŋyn nėhduŋŋeŋo kŋjeŋa kantora Garbarja w Minakale.

— ŋrjedy po jutrach mamy ŋaŋo ŋerbŋŋi džen — ŋkŋadžowanŋi wotriadow Macžyžy a popołdnju hłownu ŋhromadžiŋnu Macžyžy ŋserbŋŋe. Lubi ŋserbja, pŋŋiŋkŋadžeŋŋe boŋačje tónle džen do Budŋŋŋina.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola kŋjeŋow duchownych, ale tež we wŋŋeŋch pŋŋe-dawaŋŋach „ŋerb. Nowin“ na wŋŋach a w Budŋŋŋinje doŋtač.